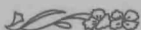

klica, ta Štefica! Kako vneto in otroško je častila preblaženo Devico Marijo! To ljubezen je zlasti pokazala meseca majnika. Vsak dan, bodisi lepo ali grdo vreme, je prišla v cerkev pred šmarnični oltarček, da tu počasti majniško Kraljico. Redno se je udeleževala tudi shodov Marijinega vrtca. Enako ljubezen je imela tudi do presvetega Zakramenta. O, s koliko pobožnostjo je prejerala vsak mesec svete zakramente, včasih še večkrat na mesec. V tem oziru je bila res vsem lep zgled. Mislite li, ljubi otroci, da bi bila dobra Štefica že umrla, ako ne bi bila še zrela za nebesa? Ker je prej tako rada hitevala k angelski mizi, zato ji je pa tudi ljubi Bog dal milost, da ga je prejela še ob zadnji uri v svetem obhajilu.

Ali naj vam tudi povem, kakšna je bila mala Štefica do svojih součenk? Z vsemi je bila prijazna, vsem postrežljiva, pa tiha in mirna. Součenke so jo zelo ljubile: to je pokazal njen pogreb, ki so se ga skoraj vse udeležile.

O blaga Štefica! Ni te več! Umrla si. Toda naj ne rečem tako. Jezusček te je ljubil, zato te je vzel k sebi. Ti si srečna!

Marijin vrtec v Šmihelu pri Rudolfovem.

Klemenčič:

Kaznovana sladkosnednost.

V celi vasi ni bilo bolj iztaknjenega in razposajenega otroka kakor je bil Jerišev Cenček. Hudoben ravno ni bil, a vse je hotel videti, povsod je hotel biti zraven. Noben prepir v vasi ni minul, da bi ga on ne bil poslušal do zadnje besede; nobena ptica ni izvalila, da on ni iztikal okrog njenega gnezda.

Zaradi njegove iztekljivosti so imeli doma ž njim dosti sitnosti in preglavic. Vse omare in vsi predali so morali biti zaprti, drugače je bilo gotovo v njih kaj narobe, ali pa je še česa manjkalo. Po-

sebno omaro, kjer so imeli mati steklenice, so morali prav skrbno zaklepati. Nekoč so pa le pozabili ključ v ključavnici. Cenček je radostnega srca cpažil, da je ključ notri. Hitro pristavi stol pa začne vrteti ključ. Poizkuša in se trudi toliko časa, da odpre vratca.

Veselje mu zažari na licih, ko se vratca odpro. Kako da bi se tudi ne razveselil? Same dobrote so se mu zasmehljale nasproti. Sladkorček pa med in smetana in sirovo maslo! Vsega je bilo dovolj! Take reči zadovoljujejo tudi najbolj sladkosnedno otroško srce. Na zgornji polici je pa stala še steklenica pri steklenici. Dasi je Cenček ljubil sladkarije, vendar se je danes bolj razveselil steklenic.

Kak sladek oblizek so mu dali včasih tudi mama. Iz steklenic mu pa nikoli niso hoteli nič natočiti. Večkrat je prosil, a vselej so mu odgovorili: »To pa ni zate!«

Danes pa lahko sam poizkusi, kakšne sladkosti so ondi.

Malo premajhen je res, da ne more doseči —. Pomaga si pa hitro. Naglo pristavi večji stol, zleze nanj in vzame prvo steklenico iz vrste. Varno jo postavi na mizo, vzame mal kozarček in naliije vanj rumenkastorjavo tekočino. Pokusi jo... Zdi se mu sladka in dobra. Mali kozarček se mu zdi pa premajhen: vzame si večjega. Naliije do vrha in ga izprazni kar v enem dušku. Pa mu kar sapo zapre —! Še hoče natočiti, a kar naenkrat začuti, kako ga skeli v grlu in peče doli v želodcu. Kakor bi imel živ ogenj v sebi, tako ga žge. Vse se hoče v njem obrniti. Tudi v glavi mu začne mrgoleti. Omara in miza se zavrtita. Cenček se zvrne nezavesten po tleh. Stara mati ga dobé, ko pridejo s polja: še vedno nezavestnega. Ko vidijo steklenico, precej uganejo, kakšno bolezen ima Cenček. Močijo ga, da ga polagoma spravijo k zavesti. Par dni potem je pa še bolehal. Ves zelen je bil. Pa ta bolezen je bila zanj najboljše zdravilo. Nič več ni bil tako iztaknjen, posebno pa se je bal vsake opojne pijače.

